

Sager, ogsaa i det Væsentlige rammer det Forslag, som er fremsat i Lovforslaget om Dyrettelsen af en særlig Myndighed til at afgjøre denne Slags Sager. Jeg har derhos tilladt mig at foreslaae, at Afgjøvelsen deraf lægges i Regjeringens Haand, men jeg har tillige dertil knyttet forskellige nærmere Bestemmelser, der vilse afgive Betryggelse for vedkommende Embedsmand og Sikkerhed mod Vilkaarlighed fra Regjeringens Side, forsaavidt en saadan overhovedet kan gives. Jeg har i saa Henseende tilladt mig at foreslaae, at Regjeringens Ret til at affledige under Henvisning til en Pensionering ifølge særlig Lov skal begrændses til de Tilfælde, hvor en Embedsmand ved sin egen Skyld taber Gylden til forvarlig at besørge sin Embedsgjerning, hvor der er udviist Forsømmelighed i dens Udførelse eller Ulydighed mod Foresatte, og endelig hvor Vedkommende i eller udenfor sin Embedsforelse har gjort sig skyldig i et Forhold, som skjøntes at maatte svække den for hans Stilling nødvendige Agtelse og Tillid. Hertil har jeg foreslaaet at føie den Bestemmelse, at, naar der gives ham Affled, skal der dertil knyttes en udtrykkelig Henvisning til, at der vil blive forelagt Rigsdagen en Lov om hans Pensionering; det følger deraf, at Sagen vil blive forhandlet i Statsraadet, hvilket vil afgive en Sikkerhed for ham mod en hurtig og overilet Beslutning, og dernæst vil Sagen blive forelagt Rigsdagen, og deri maa ligeledes Enhver see en yderligere Sikkring mod vilkaarlig Fremgangsmaade overfor Embedsmanden. Endelig har jeg foreslaaet, at Embedsmanden, indtil en Lov om hans Pension udkommer, skal være berettiget til at oppebære $\frac{2}{3}$ af den fulde sædvanlige Pension. Paa denne Maade troer jeg, at der er taget det Hensyn til Embedsmandens Sikkerhed, som bør tages, medens der paa den anden Side er givet Regjeringen, hvad der efter min Overbeviisning bør gives den. — De øvrige Vædringsforslag ere stillede af andre ærede Medlemmer, og jeg skal selyselig overlade til disse selv at motivere deres Forslag. Endnu skal jeg kun bemærke, at for det Tilfælde at mit Vædringsforslag under Nr. 1 ikke vedtages, vil jeg stemme for Vædringsforslaget under Nr. 3.

Kjær: Paa det Mindretals Begne, som har stillet Vædringsforslaget under Nr. 2 til § 2, skal jeg tillade mig først og fremmest at henvise til den Begrundelse af dette Forslag, som er optagen i Betænkningen, idet jeg beder de der fremsatte Bemærkninger tagne under en saa alvorlig Overveelse, som denne Sags Bestaenhed fortjener; men jeg skal ved Siden deraf søge, saavidt fornødent, yderligere at begrunde det nævnte Vædringsforslag. Dette kan neppe misforstaaes. Vort Udgangspunkt er klart og tydelig Grundlovens oprindelige § 22, nu dens § 17, der siger: „Kongen kan affledige de af ham ansatte Embedsmænd; disses Pension fastsættes i Overensstemmelse med Pensionstoven“. Smedens Embedsmændene herefter forfatningsmæssigen kunne afflediges uden Lov og Dom, har Grundloven altsaa tillagt dem et Værn imod Vilkaarlighed fra Regjeringsmagtens Side ved at tilstaae dem en Ret til Pension efter nærmere Bestemmelser, som skulle gives ved Lov, en Ret, som Embedsmændene erhverve ved den kongelige Udnævnelse som saadan. De tvende Love, som ere udfomne i Genhold til denne Grundlovsbestemmelse, nemlig Lovene af 5te Januar 1851 og 24de Februar 1858, ere imidlertid — og det vistnok med fuld Føie — gaaede ud fra, at den saaledes tilfikkrede grundlovmæssige Ret til Pension ikke alene bør fortabes i Tilfælde af Embedsforbrydelse, hvor ingen egentlig Affledigelse finder Sted, men tillige i Tilfælde af, at Embedsmanden gjør sig usikkert til Embedet eller udviser et Forhold, som gjør ham uærdig til at forestaae dette. I Overensstemmelse hermed ere da de paagældende Paragrapher i de tvende Love, nemlig henholdsvis §§ 5 og 6 og §§ 7 og 8, jevnført med § 1, affattede saaledes, at der i Tilfælde af Embedsfortabelse overhovedet ikke vil blive Tale om Pension, at Embedsmanden derimod i Reglen i Genhold til Hovedbestemmelsen i § 1 har den fulde, paa Grundloven støttede Ret til Pension, og at han endelig, saafremt han gjør sig skyldig i Misligheder eller i saadanne Forhold, som berøve ham den for hans Stilling fornødne Agtelse og Tillid, kun har Udgang til Pension ifølge særlig Lov. Saaledes er Forholdet altsaa uomtvistelig ordnet nu ved